

τρῶν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος ἐξ ἀσφυξίας, ἀναπτυχθέντος ἀν-
θρακικοῦ ὀξέος.

Χθές τὴν 4 μ. μ. κατὰ τὸ Ἑβραιοπάζαρο ὁ ἐξ Ἀρεου-
πόλεως Σπ. Κοτσαμπόλης ἐπυροβόλησε διὰ πολυκρότου
ἀνευ ἀποτελέσματος εὐτυχῶς ἐναντίον τοῦ ὀπωροπώλου Ἀν-
δρέου Μάλλιου· ὁ πυροβολήσας συνελήφθη πάραυτα ὑπὸ τῆς
χωροφυλακῆς.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ

Καὶ μία στατιστικὴ πληροφορία : Καθ' ὅλον τὸ 1882 ἐ-
γένετο εἰσαγωγὴ ζύθου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 146,117 ὀκάδων.
Οἶνοπνευμάτων δὲ (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ζύθου) 1,
801,133. Κατὰ δὲ τὸ 1881, συμπεριλαμβανομένου πάντοτε
καὶ τοῦ ζύθου, 800,094, ἥτοι ὀλιγώτερον καὶ τοῦ ἡμίσεως
ποσοῦ.

Εἰσαγωγὴ οἴνων : τῷ 1881, ὀκ. 99,538· τῷ δὲ
1882, ὀκ. 42,948.

Ἐξαγωγὴ. Κατὰ τὸ 1881, ἐξήχθησαν ἑλληνικοὶ οἶ-
νοι 6,495,998· κατὰ δὲ τὸ 1882, 7,361,346.

Οἶνοπνευμάτων δὲ ἐξαγωγὴ τοῦ μὲν 1881, 23,823· τοῦ
δὲ 1882, 17,885.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε κακοί.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάρεσαι»,

Σὰς εὐγνωμονῶ, ἐγὼ καὶ ἄλλοι οἰκογενειάρχαι φίλοι μου
δι' ὅσα ἐγράψατε κατὰ τῆς προστριβῆς εἰς τὰ θέατρα πορ-
νῶν μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας μας. Ἐγὼ δὲν ἐπεμ-
βαίνω εἰς τὰς σοφὰς συζητήσεις τῶν συναδέλφων σας, αἵτινες
ἱπποτικῶς ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πορνείας. Αὐτὰ τ'
ἀφίνω εἰς τοὺς σοφοὺς ἠθικολόγους συναδέλφους σας. Τὸ ζή-
τημα εἶνε τὸ ἐξῆς : ἐπιθυμοῦμεν, ναὶ ἢ ὄχι, ὅσοι ἔχομεν γυ-
ναῖκας καὶ θυγατέρας ὅταν πηγαίνωμεν εἰς τὸ θέατρον μὲ τὴν
γυναῖκα καὶ μὲ τὴν θυγατέρα μας, νὰ ἔχωμεν πλησίον αὐτῶν
μίαν γυναῖκα πόρνην γνωστὴν, ἐρχομένην ἐκεῖ ἐπιτήδης διὰ νὰ
ἐνοικιάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβώτερον κατὰ τὴν νύκτα τὰς
σάρκας τῆς ; ὀφείλομεν ναὶ ἢ ὄχι, νὰ βλέπωμεν ἕνα κύριον
προσερχόμενον καὶ προσκαλοῦντα αὐτὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ
ἢ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἢ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πρὸς ἐνοικίαν
τῶν σαρκῶν τῆς ; Ἐὰν ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ ἡμῶν δὲν
γνωρίζωσι (καὶ βεβαίως δὲν γνωρίζουσιν) ἅς τὸ εὐχρηθῶμεν
δι' ὅλας) τὸ ἐπάγγελμα τῆς γυναίκας αὐτῆς, τότε δύναται
νὰ γεννηθῇ συνομιλία μεταξὺ τῶν. Ἐπιθυμοῦν οἱ ἠθικολόγοι
συνάδελφοί σας τὰ ἀγνὰ στόματα τῶν συζύγων καὶ θυγα-
τέρων τῶν ν' ἀναπνεύσωσι τὰ χυότα τοιοῦτου στόματος ἐ-
τοίμου νὰ ἐνοικιασθῇ πρὸς πάντα ἄνδρα διὰ πᾶσαν ἄρρητον
ἐργασίαν ;

Ἐὰν τὰ ἐπιθυμῶσιν ὅλα αὐτὰ, εἶνε ἄλλος ὁ λόγος. Πρέ-
πει νὰ συλληπθῇ κανεὶς ὄχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλ' ἰδίως καὶ
κατάκαρδα τὰς δυστυχισμένας γυναῖκας καὶ θυγατέρας
τῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται κατὰ τοὺς ἠθικολό-
γους μας εἰς τὰς κυρίας πόρνas νὰ παρακάθηνται μὲ τὰς
συζύγους καὶ θυγατέρας μας εἰς τὸ θέατρον, βέβαια τίποτε
δὲν ἐμποδίζει νὰ παρακάθηνται καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τραπέζι,
εἰς τὸ καφενεῖον καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ πο-

λιτισμὸς τῶν ἠθικολόγων καὶ συναδέλφων σας. Ἀλλ' ἀφοῦ
παρακάθηνται, θὰ ἦναι βαρβαρότης νὰ μὴ ἀντιχαιρετῶνται,
ὅταν ἔρχονται καὶ ἀναχωρῶσιν. Ὁ χαιρετισμὸς φέρει καὶ
μικρὸν διάλογον. Ἀλλὰ διατί τάχα, ἀφοῦ συμπαρακαθί-
μεθα καὶ συνομιλοῦμεν, νὰ μὴ κάμνωμεν καὶ ὀλίγα βήματα
μαζὺ φιλικῶς καὶ ὡς ἄνθρωποι πολιτισμένοι ; ἀλλὰ δὲν θὰ
ἦναι βαρβαρότης, ἀφοῦ συγκαθίμεθα, συγχαιρετούμεθα καὶ
συμπεριπατοῦμεν, νὰ μὴ δεχθῶμεν, δηλ. ἡμεῖς αἱ γυναῖκες
καὶ θυγατέρες μας, μικρὰν πρόσκλησιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
κυρίας πόρνης, καὶ μάλιστα ἐὰν ἦναι εὐρωπαῖα ;

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀπλοῦν ζήτημα κατ' ἐμὲ, εἰς τὸ ὁποῖον πρέ-
πει νὰ ἀπαντήσῃ τις ἀνευ πολλῶν σοφῶν θεωριῶν τὰς ὁ-
ποίας δὲν δύναμαι ὁ ἀπλοῦς ἐγὼ νὰ ἐννοήσω. Ἐπιτρέψατέ
μοι μίαν ἀκόμη παρατήρησιν. Ἐν Παρισίοις ἤμην εἰς τὸ
Vaudeville (θέατρον, ὡς γνωρίζετε, πολὺ ἐλαφρὸν) μετὰ
τῆς γυναίκας μου πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἐμπροσθεν ἦτο ἕνας κύ-
ριος μὲ τὴν γυναῖκά του. Αἴφνης ἐξέρχεται, καὶ μετ' ὀλί-
γον ἐπιστρέφει μὲ ἄνθρωπον τῆς ἀστυνομίας (ἥτις ἔχει ἰ-
διαίτερον τμήμα ἐπὶ τῶν τοιούτων, ὀνομαζόμενον Agence
des moeurs), δεικνύει μίαν ἄλλην γυναῖκα καθημένην, εὐ-
πρεπέστατα· ὁ κλητὴρ τὴν πλησιάζει (ὄχι βέβαια μὲ τὴν
τραμπουικὴν βαρβαρότητα τῶν κλητῶν μας), καὶ τῇ
λέγει δύο λέξεις· ἡ γυνὴ φαίνεται ἀγανακτούσα, ἀλλ' ὁ
κλητὴρ τὴν ἐγγίζει ἐπὶ τοῦ βραχίονος καὶ ὁμιλεῖ ἐντονώ-
τερα· τότε ἡ γυνὴ ἐξῆλθε σιωπηλῶς καὶ ταχέως, καταβι-
βάσασα τὸ βέλον τῆς. Ἡρώτησα τί τρέχει ἕνα γείτονά μου
καὶ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἡ γυνὴ ἦτο κοκίτα. Οὕτω φέρονται
καὶ πολιτεύονται οἱ εὐρωπαῖοι.

Τὸ ζήτημα εἶνε α) θέλομεν νὰ συγχρωτίζωνται αἱ γυναῖ-
κές μας δημοσίᾳ μὲ πόρνas ; β) φανταζόμεθα ὅτι εἴμεθα
πλέον πολιτισμένοι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ;

Δέχθητε, κύριε Συντάκτα, κλπ.

Εἰς οἰκογενειάρχης

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

(ΕΙΔΙΚΟΤ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 25 Αὐγούστου.

Σὰς ἐστικαγράφησα προχθὲς δι' ὀλίγων γραμμῶν τὴν ἐρη-
μίαν, ἥτις, ἔνεκα τῶν φοβερῶν ἐντυπώσεων τῆς ληστείας,
ἀπλοῦται γύρωθεν τῆς Σμύρνης, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόλις
ἀπ' αὐτῆς βημάτων, δέκα ἴσως μόνον λεπτῶν, κατὰ τὴν
γλυκεῖαν αὐτὴν μάλιστα ἐποχὴν τοῦ Αὐγούστου, τῶν στα-
φυλῶν, τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς βλαστήσεως. Τὰ μικρὰ καὶ ὀλό-
λευκα ἐξοχικὰ οἰκήματα, ἅτινα ἄλλοτε ἀπ' αὐτῆς τῆς παρο-
χθίας τοῦ Μέλητος, ὑψοῦντο ἐν μέσῳ τῶν ὀλοπρασίνων ἀμ-
πελώνων, μετὰ τοῦ ἐλισσομένου ἐπὶ τῶν τοίχων κισσοῦ τῶν
καὶ τῶν ἀνθιγμένων ἐπὶ τῶν παραθύρων γαστρῶν· ὅπου ἄλ-
λοτε τὰ παιδία ἐλεύθερα ὡς τὰ ἐπὶ τῶν κλώνων πτηνὰ, καὶ
ὀλόχαρα, ὡς ἡ περίξ των μειδιῶσα φύσις, ἐσκόρπιζον τὴν
γλυκύτητά των καὶ τὴν εὐθυμίαν των· ὅπου ὁ γέρον πατὴρ
ἤρχετο ἡρέμα τὸ ἐσπέρας νὰ ἐπαναπαύσῃ τὰ κεκοπιακῶτα
μέλη του καὶ νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐστίας του
καὶ τὴν γαλήνην τῆς φύσεως, σήμερον διαγράφονται μακρό-
θεν, ἐν μέσῳ τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, κλει-
στά, λησμονημένα, πανέρημα. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἀντήχει
τὸ γλυκύτατον ἄσμα τῆς πλανευμένης, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σε-

λήνης, κορασίδης, και ήκούοντο, κάτωθεν τών δροσερών φυλ-
λωμάτων τών δένδρων, καγχασμοί και θμιλίες και γέλωτες,
σήμερον ακούεται γοερά, άπαισία επάνω τών κεράμων ή φω-
νή του κόρακος, ή τή ριγώδες ούρλιασμα του πλανωμένου έ-
κει που θωός.

Έκείνοι οί μακροί έξοχικοί περίπατοι, τούς όποιους άλλοτε
από τής χαρ αυγής, μόλις ακόμη ό ήλιος έχρύσωνε τās κορυ-
φάς τών βουνών, διενήργουν, κατά πυκνούς όμιλους, οί μα-
θηται, οί υπάλληλοι, οί οίκογενειάρχαι· εκείνα τά άφελή, άρ-
χαϊκά και πατριαρχικά γεύματα, τά όποια παρετίθεντο άλ-
λοτε επάνω τής χλόης, παρά τή ροχθύν ρεύμα του Μέλητος,
ή επί τής δεινρώδους κορυφής του Προφήτου 'Ηλία· εκείνη
ή χαρά, ή παιδρότης, τά άσματα, τή χορτοκύλισμα ελη-
σμονήθησαν σχεδόν και διεγράφησαν, ως τόσαι άλλοτε ποιη-
τικάς μας συνήθειαι, τās όποιας όσημέραι σαρώνει ό πολιτι-
σμός και ή κουφότης μας... Πέραν τών διαγεγραμμένων ά-
κρων τής προκυμιάς μας και τών πλησιεστάτων αυτής παρ-
οχθιδών. Πέραν τών περι τήν Γέφυραν κήπων μας, και τών
μικρών έξοχικων κέντρων, άτινα διασχίζει ό σιδιρόδρομος
και ένθα συνεπώς ή ασφάλεια είνε κατά τι έδραιότερα, δέν
τολμᾷ νά πλανηθῇ ούτε βήμα ό πους του διαβάτου, διότι ό-
πισθεν του πυκνού εκείνου φυλλώματος τόν άπειλεί ό δξύ-
ακινάκης του Ζεϊβέκου, και είνε κλέπτου μορφή τή ήλιοκαές
εκείνο πρόσωπον τή όποιον σιγᾷ επί του βράχου...

Και όλη αυτή ή ερήμωσις, ή τυραννία, ό φόνος, διότι μία
δλόκληρος Διοίκησις άφίνει έλευθεράν μία δεκάδα ανθρώπων
χωρίς νά δύναται νά τήν εξαλείψῃ, νά τήν έξοντώσῃ.

*
* *

Όσοι συνέπεσε ποτε νά διαβιώσῃτε εἰς πόλιν τινά ανατο-
λικήν και νά μελετήσῃτε αυτό τή αλλόκοτον και ιδιόρρυθμον
όν, τή όποιον καλεῖται όθωμανός, θά συνεγνωρίσατε βεβαίως
και τούς δημοσίους του φύλακας, οίοναι τή άνηος, τή έχύ-
λισμα τής τουρκικής νοχλείας και νοθρότητος, τή όποιον
καλεῖται Ζαπτιές· λέγουσι πολλά περι τής αδεξιότητος του
'Ιταλού, τής βλακειας του Ρώσου, τής άγριότητος του 'Ελλη-
νος και τής ψυχραιμίας του 'Αγγλου χωροφύλακος, αλλά τήν
αδράνειαν, τήν βαρβαρότητα και τήν νοχλείαν του Τούρκου
Ζαπτιέ άμφιβάλλω εάν θ' άπαντήσῃτε έν όλοις όμοις. 'Αλλό-
κοτος τύπος ανθρώπου!

Έάν περιπολή, περιπολεῖ σχεδόν μηχανικώς, άποκοιμώ-
μενος ως οί τακτικοί εκείνοι ταχυδρόμοι, οίτινες νυσταλέοι,
κατάκοποι, άποκοιμούνται επί του έφιππείου του ίππου των
εάν παρευρεθῇ εκ συμπτώσεως επί τόπου κλοπής, ξυλοκοπή-
ματος, θ' αφήσῃ τόν επιτήδειον λωποδύτην συλλαμβάνων
τόν κλεπτόμενον, και θά οδηγήσῃ εἰς τās φυλακάς τόν δα-
ρέντα, λησμονών τόν διαφεύγοντα δράστην. Φθάνει τελευταίος
ίσως πάντοτε επί του τόπου τής ταρχῆς ή τής έριδος και
σπεύδει επί του τόπου τής πυρκαϊᾶς μετά φωνών, αλαλαγ-
μών και θορύβου διά νά επιφέρῃ τήν σύγχυσιν, ν' άπειλήσῃ,
νά σπρώξῃ, νά επιβληθῇ, και επί τέλους ν' άποδιώξῃ τόν δυ-
στυχή οικοκυραῖον, του όποιου τά έπιπλα, τά τέκνα ίσως
καίονται, διά ν' αφήσῃ, εκ παραγνωρίσεως, τόν επιτήδειον
κλέπτην νά σαρώσῃ, ως κύριος, ό,τι εύρῇ προχειρότερον!

'Αλλ' όπου κυρίως εκτυλίσσεται και εκδηλοῦται έναργέ-
στερον ό χαρακτήρ του, όπου δύναται τις νά εἰπῇ, ότι ά-
νευρίσκει αυτόν έν τῷ στοιχείῳ του, έν τῇ ατμοσφαιρᾷ του
εἶνε εἰς τήν καταδίωξιν ληστῶν. 'Η μάλλον επίπονος, μάλ-
λον δυσάρεστος και κινδυνώδης εργασία, καθίσταται εἰς
αυτόν πηγή εύθυμίας, εύκαιρία άπολαύσεως:—Μίαν πρωταν
θά έγερθῇ βεβαρυμένος, νυσταλέος, αδιάθετος—εἶνε τή σύ-

στημά του αυτό—διά νά ίππεύσῃ επί του κατίσχνου ίπ-
που του, και έν συνοδείᾳ δεκάδος τινος συναδέλφων του,
θά εγκαταλείψῃ τήν ήσυχον στρατιωτικὴν εστίαν του. Πα-
ραμερίσατε. Έξέρχεται εἰς άγραν ανθρώπων. Πρόκειται νά
διέλθῃ πεδιάδας και φάραγγας, νά υπερβῇ ακρωρείας, νά
διασχίσῃ ρυάκια και ν' ανέλθῃ βουνά. Πρόκειται ν' αντιμε-
τωπίσῃ πολέμιον ίσχυρόν, και ώπλισμένον ως αυτός, και
ίσως ακόμη νά ἴδῃ τήν χεῖρά του άποκοπτομένην ύπ' ό-
ξείως ακινάκου, εάν όχι τήν καρδίαν τρυπημένην ύπ' άγρίας
βολῆς. Και όμως ἴδέτέ τιν! Εἶνε παιδρότερος παρ' ό,τι θά
ήτο εάν διήγε νύκτα ραμαζανίου, ασφαλέστερος παρ' όσον
θά εύρίσκεται και εἰς αυτήν ακόμη τήν στέγην του στρατώ-
νός του.—'Αλλά και μή δέν πρόκειται περι τούτου; 'Η συ-
νοδεία δρομαῖα, όρμητικῇ, ως άθηναῖοι χωροφύλακες κατά
τās βασιλικὰς ύποδοχάς, έξέρχεται τής πόλεως, διασχί-
ζουσα τήν κεντρικώτεραν τών όδών, με τά συνήθη του δρό-
μου εφόδια, τά άπαστράπτοντα εἰς τās άκτίνας του ήλιου
όπλα, και τās μικράς έρυθρωπάς φούντας του φεσίου κυμα-
τιζούσας εἰς τόν άέρα. Εἰς άπόστασιν μιᾶς ώρας από τών
τελευταίων οίκημάτων τής πόλεως, σκιερὸς πλάτανος ά-
παντᾷται έν τῷ μέσω ανοικτῆς και εύρείας πεδιάδος, με τή
πυκνὸν του φύλλωμα και τήν δροσεράν σκιάν τήν όποιαν
έν εἶδει στεφάνης σκορπίζει τριγύρω του. 'Ηδὴ ό ήλιος ά-
νῆλθε πρό πολλοῦ επί του στερεώματος. Αἱ άκτίνες του εἶ-
νε καυστικά, άνυπόφοροι. Έξ άλλου κοπιάζει τις τόσω
πολύ, καθήμενος μίαν ώραν επί του έφιππείου του! Τά
φύλλα—πυκνὸν αλεξήλιον—τόν προφυλάττει από του πρώ-
του· ενώ άφ' έτέρου ή χλόη—μαλακῇ στρωμνῇ—άποδιώ-
κει τās βασάνους του δευτέρου. Βεβαίως τοιαύτη εύκαιρία
δέν άφίνεται άπαράτηρητος. Αἱ άποσκευαὶ καταβιβάζονται,
οί ίπποι δένονται εἰς ξηρόν τινα κλάδον του δένδρου, και
οί ίππεῖς έξαπλοῦνται ύπό τήν σκιάν, εύλογοῦντες τόν πλά-
τανον, όστις τοῖς παρέχει τοιαύτην φιλοξενίαν. 'Εν τούτῳ
ή μεσημβρία τοὺς καταλαμβάνει. Εἶνε ή στιγμή του νιζάμ
τής προσευχῆς. Θ' άποσυρθῇ ό καθείς εκεί που εἰς μίαν γω-
νίαν, θά εκβάλῃ τά χονδρά του ύποδήματα, θά κλίνῃ τά
γόνατα επί τής γῆς, και άλλοτε μέν έγειρόμενος, άλλοτε
γονυκλίνων, άλλοτε δέ πίπτων πρηνῆς θά ψελίσῃ έντός τών
χειλέων του, χωρίς οὐδέν νά δύναται ν' άποσπάσῃ τήν προ-
σοχήν του ή τή βλέμμά του, τήν σιγανήν του προσευχήν.
Μετ' όλίγον έπέρχεται ή ώρα του φαγητοῦ. Πρέπει νά πα-
ρατεθῇ τή γε μα, νά παρασκευασθῇ ό καφές, ν' αναρθῇ τή
εὐχρηστικὴν ή ό καπνός, και νά επέλθῃ ό ύπνος. 'Όταν δέ
όλα πλέον αυτά τελειώσουν, όταν τή σῶμα εἶνε ήδῃ ακού-
ραστον, ή ψυχὴ καθαρά, ό στόμαχος πλήρης και τά βλέ-
φαρα δέν κλίνουσι βεβαρυμένα ανά πᾶσαν στιγμήν, έτοιμά-
ζονται πάλιν αἱ άποσκευαὶ και επαναλαμβάνεται ό δρόμος...

Εἰς τās ύπηρείας χαμηλοῦ τινος βουνοῦ ή τήν γωνίαν κα-
τωφεροῦς φάραγγος ύψοῦται μεμονωμένον και έρημον χω-
ρίον με τοὺς μικροὺς άμπελωνάς του, και τās αριθμουμένας
του καλύβας. Εἰς μίαν τούτων θά εἰσέλθωσιν άπειλητικοί,
δρομαῖοι, άρειμάνιοι, ως διδάσκαλος βραδύνας εἰς τήν πα-
ράδοσιν του, και θά έρωτήσωσιν άποτόμως, ποῦ ύποκρύ-
πτονται οί λησταί. Πρόκειται άπλούστατα τοὺς άφελείς έ-
κείνους χωρικούς νά τοὺς εκφείδωσι, νά τοὺς εκμεταλλευ-
θῶσι. Θά τοὺς ανακρίνωσι, θά τοὺς εξετάσουν, θά τοὺς ά-
ποκαλέσωσι λησταποδόχους ίσως και ένόχους, και επί τέ-
λους θά καταλήξωσι εἰς τή νά συγκρούσουν τή εκ μαστίχης
ποτήριόν των μετ' εκείνων και νά παρακαθήσωσιν όμοῦ γύ-
ρωθεν του άχνίζοντος όρνιθίου ζωμοῦ...

Τοιαύτη περίπου ή κωμωδία ήτις αναδιδάζεται κατά

τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν. Καὶ τώρα ὑποθέσετε τὴν αὐτὴν κωμωδίαν μὲ τὰ αὐτὰ πρόσωπα παιζομένην ἐπ' ἄρκετόν καιρόν, μὲ μικράς μόνον ἀλλαγὰς τῆς τοποθεσίας, πρὸς ποικιλίαν, καὶ θέλετε ἔχει πλήρη εἰκόνα τῆς ἐν Ἀνατολῇ καταδιώξεως τῶν ληστῶν . . .

Ἐν τούτοις ἴσως εἰς ὀλίγην μόλις ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν, ἐπάνω χαριέντος λόφου, ἀφ' οὗ, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, τὸ ὄμμα βυθίζεται ἐλευθερον ἐπὶ τῆς κατωθεν ἀπλουμένης χλοανθοῦς πεδιάδος, διακρίνον καὶ τὴν ἐλαχίστην σκιάν καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα, καθνται ἀμέριμνοι, ἀφροὶ μὲ τοὺς ἐστριμμένους τῶν μύστακας καὶ τὴν ἀπαισίαν μορφήν των, οἱ Ζεῖβέκοι.

Φέσιον ὑψηλόν, ὡς νησιώτου, ἐπικαθήμενον ἐπὶ κεφαλῆς γυμνῆς, ἐξυρισμένης καὶ συνηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ μετώπου δι' ἐρυθρᾶς ἢ πρασίνης ζώνης· μορφή ἡλιοκαῆς· κάποτε μαύρη, μὲ βλέμμα ὀξύ, ὅπως ὄφως καὶ χεῖλη πλατέα—τῆς ἀπληστίας,—αὐλακουμένη συνήθως ὑπὸ ἡμυδρῶν ρυτίδων τὰς ὀποίας ἐπιθέτει ἡ σκληραγωγία καὶ ὁ καιρός· μικρὸς ἐπενδύτης, εἶδος ζηπουρίου, φθάνων σχεδόν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἀποκαλύπτων στήθη γυμνά, ἀφ' ὧν προκύπτουσι, ὡς ἐπὶ σκληροῦ ἄγρου αἱ ἀκάνθαι, τρίχες πυκναὶ, μελαναὶ, περιστρεφόμεναι εἰς μικροὺς καὶ συμπεπληγμένους βοστρύχους· ἔπειτα πλατεῖα ἐρυθρὰ ζώνη περικαλύπτουσα, ἐν εἶδει σπαργάνου, σφιγγὰ μεχρὶς ἀσφυξίας τὴν μέστην καὶ περιουμένην κάτωθεν τῶν γλουτῶν ἀφ' ὅπου κατέρχεται κυανὴ καὶ κοντὴ ἀναξυρὶς ἀφίνουσα ἀποκεκαλυμμένας κνήμας ἢ ἡλιοκαεῖς καὶ μυώδεις καὶ πόδας στιβαροὺς, τεθαμμένους ἐν τὸς πλατειῶν καὶ χαμηλῶν ἐμβάδων. — Ἰδοὺ ἐν σκιαγραφίᾳ ἢ εἰκὼν τῆς ἀγρίας, αἰμοδιψοῦς καὶ βρῦχάρου αὐτῆς ὑπάρξεως, ἢ ὅποια καλεῖται Ζεῖβέκος. Μία δερματίνη ζώνη προσκεκολλημένη ἐπὶ τῆς μέσης ἀφ' ἧς προβάλλουσιν ἀργυρᾶ μαχαίρια, καὶ χαντζάριον, καὶ ἀκινάκης, καὶ πιστόλια συμπελεγμένα σκαυροειδῶς μὲ τὴν ἐπιμέλειαν ἐκείνην μεθ' ἧς ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ τὰ ἡμαγμένα του ὅπλα ὁ γηραιὸς ἀγωνιστής, ἐν δίκανον ὅπλον, συνήθως Μαρτίνη, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια τόσον ἀφειδῶς ἐσκόρπισαν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν οἱ Κιρκάσιοι, καὶ ἐν καινουργεῖ· πολύκροτον, χρησιμεύουσιν ὅπως συμπληρώσῃ τὴν πολεμικὴν αὐτὴν καὶ ἀγρίαν εἰκόνα.

Μὲ τοιοῦτον ἐντελὴ ὅπλισμόν πλανᾶται ἐλεύθερος ὁ Ζεῖβέκος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τῆς Ἀνατολῆς ὀρέων, τώρα μὲν ἀναπαύμενος ὑπὸ τὴν σκηνὴν εὐπειθοῦς τινος σκηνίτου ἢ τὴν πτωχικὴν καλύβην τοῦ βοσκοῦ, ἄλλοτε δὲ ἐπάνω τῶν σκληρῶν πετρῶν τοῦ βουνοῦ ὑπὸ τὴν μεγάλην σκέπην τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰς ὠχρὰς ἀκτίνας τῆς κανδύλας τοῦ σεληνῆς. Δὲν παραμένει οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους ἐπὶ πολὺ. Ἐὰν σήμερον κρύπτεται ἐντὸς πυκνῆς καὶ διενδρώδους κοιλάδος, αὔριον θ' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου γείτονος ὄρους ἢ θὰ πεζοπορήσῃ ἐπὶ ὥρας διὰ νὰ καταφθάσῃ εἰς μακρυσμένην τινα γωνίαν, τὴν ὁποίαν προῦρθεον ὡς νυκτερινόν του σταθμόν. Νομίζει τις ὅτι αὐτὸ τὸ ἔδαφος, οἷον εἰ γνωρίζον τὸ κακὸν φορτίον του, τὸν ἀποδιώκει, τὸν ἀπωθεῖ.

Τίποτε δὲν διακρίνει τὸν ἀρχηγὸν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ὀπαδῶν του. Ἡ αὐτὴ κοντὴ καὶ ἀνεσυρμένη μέχρι γόνατος ἀναξυρὶς, τὸ αὐτὸ πλατὺ φέσιον μὲ τὴν μακρὰν ἐπὶ τῆς ράχους φούρταν του, ἢ αὐτὴ ξηροκαμένη μορφή. Τὸ πολὺ τὰ ἐπὶ τῇς ζώνης ὅπλα νὰ ᾖναι κατὰ τι τιμαλοφέστερα, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους ἀργυρὰ κοσμήματα πλειότερόν τι πυκνότερα. Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος οὔτε ἀγρυπνεῖ, ὡς οἱ λοιποὶ τῶν

ὀπαδῶν του, οὔτε περιπολεῖ ὁσάκις ὑποτίθεται φόβος ἐπιθέσεως. Δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, συμβουλευέται κάποτε τοὺς ὑπ' αὐτὸν ληστάρχους, ὁσάκις ὑπάρχωσι τοιοῦτοι, καὶ συμφωνεῖ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων περὶ τῶν λύτρων. Κάποτε προσλαμβάνει ἐν τῇ συμμορίᾳ του χριστιανούς, οἵτινες συνήθως διακρίνονται διὰ τὸ πολὺ θηριωδέστερον καὶ ἀγριώτερον τοῦ ὅφους. Συμβαίνει καὶ ἐδῶ ἀνάλογόν τι ἐκείνου ὅπερ παρατηρεῖται κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θρησκευματος· ὁ νεοφώτιστος εἶναι πάντοτε φανατικώτερος τοῦ ἐκ γενετῆς ὁμοθρήσκου του.

* *

Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν διαδίδεται ἀνὰ τὴν πόλιν ὅτι ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν του ὀρέων, ἐνθα φοβερός καὶ ἀπρόσιτος πλανᾶται μετὰ τῆς συνοδείας του ὁ ληστάρχος, ἀπέστειλε δι' ἐνὸς τῶν θαρραλεωτέρων ὀπαδῶν του μήνυμα—χαπέρ—εἰς τὸν διοικητὴν δι' οὗ ἀνευ πολλῶν παρακλήσεων—ἀφοῦ παρακαλεῖται,—ἀνευ μετριοφροσύνης, ἀνευ ταπεινώσεως, προκεῖται νὰ ζητηθῇ συγγνώμη, καὶ νὰ κατατεθῶσι τὰ ὅπλα—*Τεσλίμ*.—Πρόκειται αὐτοὶ οἱ ὀκτὼ ἢ δέκα ἀθλητικοὶ Ζεῖβέκοι, μὲ τὸν τραχὺν χαρακτῆρά των, τὴν πεπωρωμένην ψυχὴν των καὶ τὴν κακούργον φυσιογνωμίαν των, οἱ ὅποιοι χθὲς ἀκόμη ἐδῆλουν καὶ ἕκαιον τὸ κτήμα τοῦ γαιοκτῆμονος, ἔδερν καὶ ἐβασάνιζον τὸν χωρικόν, καὶ συνελάμβανον τὸν δυστυχῆ διαβάτην, τὸν ἀπέλυνον πληρώνοντα ἢ τὸν κατέσφαζον ἐκεῖ, ὡς ἀρνίον, βραδύνοντα· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τοῦ αἵματος, τῆς καταστροφῆς, τῆς δηλώσεως, πρόκειται διὰ μιᾶς αἰτήσεως συγγνώμης, ἐνὸς γονατισματος, καὶ μιᾶς νουθεσίας ἐν ὀνόματι τῆς Α. Μ. τοῦ Παδισάχ, νὰ διαβῶσι ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνίᾳ, τῇ αὐτῇ ἴσως στέγῃ, μετὰ τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου καὶ φιλησυχου ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ὅστις προσπαθεῖ διὰ τῆς τιμῆς, τοῦ ἰδρωτός του νὰ δώσῃ τὸν ἄρτον εἰς τὰ ὀλόπτωχα τέκνα του. Καὶ ὅμως οὕτω τὸν ἄρτον εἰς τὰ ὀλόπτωχα τέκνα του. Καὶ ὅμως οὕτω συμβαίνει. Τὸ μήνυμα γίνεται γηθοσύνης δεκτόν. Ἀπόσπασμα χωροφυλακῆς ἀποστέλλεται ὅπως ἐν πομπῇ τοῦ συνοδεύσῃ μέχρι τῆς πόλεως. Πρέπει νὰ φανῇ ὅτι μία συμμορία καταθέτει τὰ ὅπλα. Ὀλίγοι φίλοι καὶ πολλοὶ περιέργοι συνωθοῦνται κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεως ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ, περιμένοντες ἐν ἀνυπομονήσῃ τὴν ἐλευσιν τῶν προσδοκωμένων νυμφίων, καὶ χαιρετῶντες αὐτοὺς ἀδελφικώτατα κατὰ τὴν παρέλασίν των. Στίφος παιδιῶν ἡμιγυμένων ἀσκεπῶν, συναχθέν ἐξ ὅλων τῶν ἀκαθάρτων χανίων ἢ τῶν βρωμερωτέρων ὀθωμανικῶν δρομίσκων, μὲ τὸ μικρὸν σακιδιὸν των ἐπ' ὤμων, ἐνθα ἀπὸ βήματος εἰς βῆμα καταθέτουσι τὰ διασκορπισμένα ἐπὶ τοῦ δρόμου ἀπορρίματα τῶν σιγάρων, καὶ μὲ τὸ ἐκ ζύλου φυλακτὸν των κυματίζον ἐξωθεν τοῦ στήθους, σπεύδουσιν ὀπισθεν φωνάζοντα, θορυβοῦντα καὶ ἀσθμαίνοντα ὡς ὄνοι παρακολουθοῦντες τοὺς ἀγωγεῖς των. Ἡ συνοδεία καταφθάνει τέλος εἰς τὸ διοικητήριον. Ἐκεῖ ἄλλαι ἐτοιμασίαι, ἄλλη κίνησις. Ἐν μέσῳ δὲ ὅλης αὐτῆς τῆς πομπῆς, τοῦ θορύβου, τῆς κοπώσεως καταθέτουν ἐκεῖνοι, ὑποκλίνοντες, τὰ ὅπλα, καὶ μετ' αὐτῶν τέλος καὶ ἐγὼ τὴν . . . γραφίδα.

Λεβλεπιτζής

ΚΗΦΗΝΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὸς ἄλλων διαιρέσεων καὶ ὑποδιαίρεσεων ἔχομεν δυστυχῶς καὶ ταύτην· τὴν διαίρεσιν εἰς ἐργά-